

Sygn. akt II PK 124/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko P. K., Ł. K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od powódki na rzecz pozwanych 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w W. na skutek apelacji pozwanych P. K. i Ł. K. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 17 lutego 2017 r. i oddalił powództwo M. S. o odszkodowanie.

Sąd Rejonowy nie dopatrył się w zachowaniu powódki ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, a w szczególności tych określonych w art. 100 § 2 pkt 4 k.p. Jednocześnie Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podkreślił, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania świadków potwierdziły, że powódka pozostając w stosunku pracy z pozwanymi rozpoczęła współpracę z klientem pozwanych, spółką L., za pośrednictwem konkurencyjnej spółki. Zdaniem Sądu Rejonowego samo uczestniczenie powódki w organizacji wyjazdu

narciarskiego dla głównego klienta pozwanych nie mogło wpłynąć na ich szkodę. Na powyższe mogło wpłynąć sporządzenie przez powódkę oferty tego wyjazdu dla konkurencyjnego podmiotu, albowiem jej jakość zdecydowała o wyborze organizatora w/w przedsięwzięcia. Jednocześnie jednak Sąd Rejonowy uznał, że sporządzanie przez powódkę oferty dla konkurencyjnej spółki w celu organizacji wyjazdu narciarskiego dla głównego klienta pozwanych nie zostało *expressis verbis* wskazane jako przyczyna rozwiązania umowy o pracę.

Sąd Okręgowy zauważył, że główna przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia została sformułowana szeroko, a w pojęciu „realizowanie wyjazdu narciarskiego” mieści się o wiele szerszy zakres czynności, niż samo uczestnictwo w wyjeździe, a zatem również sporządzenie przez powódkę konkurencyjnej oferty. Ponadto zauważył, że sam wyjazd miał miejsce po wręczeniu pisma zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy, a wcześniej powódka wykonywała szereg czynności, na rzecz konkurencyjnego podmiotu, w ramach realizacji tego wyjazdu. Te właśnie czynności pracodawca słusznie uznał za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez powódkę, zaś powódka musiała mieć tego świadomość. Realizowanie wyjazdu narciarskiego dla głównego klienta pracodawcy we współpracy i na rzecz konkurencyjnej spółki, w sytuacji, gdy zarówno pracodawca, jak i konkurencyjna spółka, rywalizowały o realizację wyjazdu narciarskiego dla tego samego klienta, uznać należy, zdaniem Sądu Okręgowego, za "szczególnie uzasadniony przypadek", który w ocenie Sądu Najwyższego może uzasadniać rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., z uwagi na podjęcie działalności konkurencyjnej, także w przypadku niezawarcia z pracownikiem umowy o zakazie konkurencji. Zaistniała w rozpoznawanej sprawie sytuacja była bowiem wynikiem świadomego, celowego i umyślnego działania powódki.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 100 § 2 pkt 4 k.p. i art. 101¹ k.p.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, LEX nr 2156603). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiście naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2015 r., II PK 112/15, LEX nr 2025780).

W rozpoznawanej sprawie skarżąca nie wykazała występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Cała

przytoczona argumentacja sprowadza się do bardzo obszernego zacytowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego oraz polemiki z wyrokiem Sądu Okręgowego. Zdaniem skarżącej Sąd Okręgowy "uznał bezpodstawnie, iż powódka podjęła działania godzące w interesy pracodawcy, czym także naraziła pracodawcę na szkodę", "w sprzeczności z przywołanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzecznictwem Sądu Najwyższego i nawet z zasadami logiki przyjął, iż w niniejszym postępowaniu działania powódki należy uznać za właśnie ten szczególnie uzasadniony przypadek, a sytuacja ta była wynikiem świadomego, celowego i umyślnego działania powódki, przy czym ustalenia swe Sąd Okręgowy oparł wyłącznie na własnych domniemaniach, nie znajdujących uzasadnienia i nie zasługujących na uznanie", "stwierdził, iż nie można uznać, że powódka nie naraziła pozwanych na szkodę, pomimo iż szkoda ta nie została wskazana i udowodniona, jak również nie miała miejsca". W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jeśli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 127/17, LEX nr 2496323). Uzasadnienie to powinno wykazywać, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej, wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2018 r., III CSK 337/17, LEX nr 2483656). Nie sposób przyjąć, że skarżąca, ograniczając argumentację jedynie do zacytowania wyroku Sądu Rejonowego i polemiki z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego, wywiązała się z takiej powinności.

Nadto zdaniem skarżącej Sąd Okręgowy nie kwestionując prawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, dokonał odmiennego rozstrzygnięcia. Tymczasem lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do przeciwnych wniosków. Sąd Okręgowy wskazał, że: "Sąd pierwszej instancji w sposób rażący naruszył zasady logiki i doświadczenia życiowego" (s. 17), "stwierdzenie Sądu (...) nie jest logiczne" (s. 17), "wbrew doświadczeniu życiowemu i zasadom logicznego

rozumowania (...) Sąd pierwszej instancji nie dopatrył się w zebranych materiale dowodowym braku lojalności powódki wobec pozwanych" (s. 17), "stwierdzenie przez Sąd Rejonowy rzekomego braku wpływu powódki (...) należy uznać za sprzeczne z logiką i zasadami doświadczenia życiowego" (s. 18).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.